

Katechéza na Druhú adventnú nedeľu - 7. 12. 2025; Eucharistia – záloh večného života

Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi!

Začali sme sláviť nový liturgický rok, v ktorom radostne očakávame narodenie Ježiša a zároveň sa pomaly blíži koniec toho jubilejného. Aké ovocie nám priniesol? Ako sme ho prežili? Zmenili sa naše vzťahy s blízkymi, v rodinách, s manželom, manželkou, synom, dcérou, matkou, otcom, bratom či sestrou...? Podarilo sa nám vykročiť na cestu zmierenia a odpustenia? Ak nie, ešte stále máme dvadsaťjeden dní na to, aby sme v našej diecéze prijali milosť v podobe plnomocných odpustkov. Využijeme tento zostávajúci čas a **dovolíme Bohu prebudiť v nás lásku a milosrdenstvo?** Zúročíme dary, ktoré nám nebeský Otec ponúka?

Počas prvých nediel tohto roka sme počúvali katechézy na tému **Eucharistie**. Dnes sa spoločne zamyslime nad týmto darom z neba ako nad zálohom večného života. Boh nám ho dal skôr ako ho dokážeme pochopiť. Rovnako nám ponúka aj Ducha Svätého, ktorý sa v Liste Efezanom označuje ako záloha nášho dedičstva. V ňom máme prísľub naplnenia a pomoci. On v Eucharistii ostáva s nami, aby každému z nás povedal: „Chcem byť s tebou naveky.“ Je to Boží podpis pre každého z nás. Zmluva, ktorá hovorí, že Boh je tu pre teba a ty môžeš za ním kedykoľvek prísť. Pán nám ju dal ako prvý dotyk neba, aby nám pripomínal, že vo večnosti nás čaká niečo omnoho väčšie. Eucharistia je pre nás kompasom, ktorý upriamuje našu pozornosť na živého Ježiša.

V modlitbe *Verím v Boha* vyznávame, že **veríme v život večný**. Kresťanská nádej nachádza v týchto slovách základnú oporu. Prostredníctvom tejto čnosti túžime po naplnení hĺbky ľudskej duše po šťastí. Máme istotu, že dejiny každého z nás smerujú k stretnutiu s Pánom slávy. Žíme teda v očakávaní jeho príchodu a v nádeji, že v ňom budeme žiť naveky. Osvojme si dojímavé zvolanie prvých kresťanov, ktorým sa končí Sväté písmo: „**Prid', Pane Ježišu!**“ (Zjv 22, 20).

Eucharistia je prameň sily a pokoja, ktorý nás spája s Bohom a premieňa naše srdce znútra. Mnohí ľudia, ktorí zotrávajú pred ňou v tichu, zrazu zakúsia, že ich pochybnosti, otázky i ťažkosti sa samy postupne vyjasnia. **Páter Elias Vella**, minorita z Malty, ktorý pravidelne navštevoval Slovensko, na jednom zo svojich seminárov spomenul túto skúsenosť:

„Pozvali ma, aby som viedol pôstne duchovné cvičenia v sicílskom meste Trapani. V tejto oblasti sú farnosti, kde je rozšírené pôsobenie mafie a je tam veľa kriminality, prostitúcie, nemravnosti, jednoducho všetko možné. Miestny kňaz farníkom oznámil, že úvodná prednáška bude o ôsmej večer. Pýtal som sa sám seba: ‚Kto na ňu príde, keď je to tu také nebezpečné?‘ No na moje prekvapenie sa kostol zaplnil do posledného miesta. Stovky ľudí spievali a s obrovským nadšením chválili Boha. Nerozumel som tomu a chcel som vysvetlenie. No pravý dôvod som sa dozvedel až v deň môjho odchodu. Farár mi rozpovedal svoj príbeh:

‚Keď som sem prišiel ako nový pastier, zistil som, že do kostola nikto nechodí. Sedem dní – aj v nedeľu – som slúžil svätú omšu úplne sám. Tak som išiel za biskupom a povedal som mu: ‚Kam ste ma to poslali? Ja sa tam zbláznim!‘ Biskup bol ku mne úprimný a vrazil mi: ‚Áno, viem o tom. Pred tebou som oslovil už mnohých kňazov, ale všetci odmietli ísť do tejto farnosti. Preto som poslal teba, lebo som vedel, že o tom ešte nič nevieš.‘ To ma rozrušilo a spýtal som sa: ‚A čo tam mám robiť?‘ Biskup sa len pokojne usmial a odpovedal: ‚Počkaj chvíľu. Neunáhli sa. Zatiaľ tam len choď a modli sa.‘

Tak som sa vrátil ešte viac znechutený a zúfalý ako predtým. Premýšľal som, čo teraz. A vtom mi Duch Svätý pripomenul: **„Urob to, čo ti povedal biskup.“** A bolo rozhodnuté: začal som sa modliť. Každý deň od siedmej ráno do siedmej večer som vystavil Ježiša v Eucharistii, a to aj napriek tomu, že v kostole nebol nikto, iba ja. Trávil som pred vyloženou Sviatosťou Oltárnou väčšinu času. Brával som si tam počítač a pracoval som. Niekedy som tam dokonca aj spal či jedával... Napokon, boli sme tam len my dvaja. Postupne som zisťoval, že môj vzťah k Ježišovi sa mení. Stal sa mojím dôverným priateľom. Boli sme spolu: len On v Eucharistii a ja.

Trvalo to **šest' mesiacov**, až jedného dňa sa otvorili dvere kostola a v nich stál mladý muž. Bol to narkoman a dokonca posadnutý. Pre mňa to bola veľká udalosť: Po mesiacoch čakania vošiel niekto dnu. Spýtal som sa ho, prečo prišiel, a on mi povedal: „Neviem. Akoby ma sem niečo pritiahlo.“ Vravel som mu: „Chod' pred Eucharistiou a zostaň tam niekoľko minút.“ On sa zarazil: „Čo je to Eucharistia? Nič o tom neviem. Nikdy v živote som sa nemodlil.“ Upokojoval som ho: „Neboj sa. Je to Ježiš. Čaká ťa. Povedz mu o všetkom, čo ťa trápi. Otvor si pred ním svoje srdce.“ Mladík padol na kolená a po prvýkrát sa začal modliť.“

To čo najviac zasiahlo pátra Eliasa, boli povzbudivé slová sicílskeho kňaza: „Počas týchto rokov som sa naučil, že **byť pred Eucharistiou je ako opaľovať sa na slnku**. Vtedy nepremýšľame o jeho lúčoch, ale keď vstaneme, už nie sme rovnakí. Naša pokožka zmení farbu a naše telo dostáva novú silu.“ Páter ďalej hovorí: „Vtedy som pochopil moc Ježiša v Najsvätejšej Sviatosti. Ak pred ním človek len ticho sedí, aj keď nie je sústredený, vchádza doň moc Božej prítomnosti a mení ho zvnútra. Videl som, že nie ten kňaz šiel hľadať ľudí – ale bol to sám Kristus, ktorý ich začal priťahovať. A preto som aj ja mohol zažiť kostol plný ľudí. **Každý jeden človek v tejto farnosti sa stal zázrakom Eucharistie.**“

Takáto veľká je sila Ježiša, ktorý s nami ostáva v spôsobe chleba! Koľkokrát sme zmätení a nevieme, čo robiť, aké rozhodnutie prijať, ktorou cestou sa vydať. Pritom stačí ísť pred neho, prítomného v Eucharistii, a zostať chvíľu v tichu. On rozjasní myseľ a naplní nás odvahou. Prichádza a stretáva sa s nami. Je to podobné, ako keby slnko svojimi lúčmi prenikalo do nášho vnútra a pomaly rozpúšťalo zranenia a vnútorné prekážky, ktoré nám bránia v správnom rozlišovaní. Aj diabol sa bojí Eucharistie a to z jednoduchého dôvodu: je plný pýchy, zatiaľ čo Ježiš je pokorný až na smrť, až na smrť na kríži. Ak sa modlíme pred Sviatosťou, Zlý nad nami nemá žiadnu moc. Je to Ježiš, ktorý mení naše srdce, náš postoj, náš pohľad na svet, aj keď si to v tej chvíli možno neuvedomujeme. Zakúsime, že sa nám jednoduchšie odpúšťa, odchádza od nás strach a smútok a vieme viac ovládať svoj hnev či iné neresti. Naša duša je zalievaná Božou láskou.

Drahý brat, sestra, pozývam ťa adorať – klaňať sa živému Bohu v Eucharistii. Jednoducho mu povedz: **Ježišu, som tu pred tebou a vyznávam, že ťa potrebujem. Verím, že ty máš silu a moc zmeniť ma. Túžim po večnom živote s tebou a s blíznymi, ktorých mi posielaš na ceste životom. Prosím, aby každý z nich spoznal teba ako lásku a stal sa pútnikom v nádeji na stretnutie s tebou. Amen.**

Peter Holbička, farár v Ladcoch